

MARTIN STEWART

Bridget van der Puff
en de

gestolen
gouden
garde

ILLUSTRATIES Georgien Overwater

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR Sandra Hessels

LUITINGH-SIJTHOFF

1

De achtervolging

nieuwe zaak * vluchtbus * afgrond

Bridget sprong op de fiets van de bakkerij, greep het stuur stevig vast en begon te trappen.

‘Het heeft geen zin!’ riep Tom, die achterop sprong en zijn armen om haar middel sloeg. ‘Hongerige Harold Harris gaat ervandoor!’

‘Dat laat ik niet gebeuren!’ schreeuwde Bridget, terwijl de bestelbus met gierende banden van het plein reed. ‘Hou je goed vast!’

Stuiterend stuurde ze de fiets om kleine groepjes gillende dorpelingen heen.

‘Ug-ug-ug-ug-ug-ug-ug!’ kreunde Tom. Zijn gezicht hobbelde helemaal op en neer door de onregelmatige keien van de straat.

‘Heel goed! Hou de moed erin!’ zei Bridget, die de kruising van de Hoofd- en Bijstraat op reed.

Ze leunde naar achteren en rommelde in haar kokschoort.

‘Wat ben je aan het dóén?’ gilde Tom.

‘Ik zoek mijn bril.’

‘Maar... maar... maar...’ sputterde Tom, ‘nu heb je geen hand aan het stuur!’

De fiets hupte over een verkeersdrempel en de kinderen zweefden een paar tellen lang door de lucht. De fietswielen trilden toen ze ratelend verder reden over de stenen, en de laatste restjes spinrag vielen vanzelf uit de roestige remmen.

‘Gevonden!’ zei Bridget, die een pilotenbril op haar neus zette om haar ogen te beschermen. ‘Nu kunnen we een heel stuk sneller.’

‘Snéller?’

Bridget leunde naar voren en trapte door tot de fietsketting piepte en haar rode haar – die dikke bos met al haar zelfgebouwde uitvindingen erin verstoppt – als een wakkerende vlam achter haar aan wapperde. Haar krullen smoorden Toms kreten en aan de horizon zag ze de vluchtende bestelbus – met zwarte rookwolken uit zijn uitlaat – alweer opdoemen.

‘Het heeft geen zin, Harris!’ schreeuwde ze. ‘Niemand steelt gebak in Mooi-aan-zee!’

Hongerige Harold Harris reed door een opening in een heg. Bridget stuurde achter hem aan en hoorde de banden sissend door het lange, natte gras rijden.

Zeemeeuwen draaiden rondjes boven hun hoofd. Ze hielden hun scherpe kraaloo-
jes gericht op het lekkers in Toms zak.

Bridget rolde met haar ogen.

‘Is dat nóg een Appelflipflap?’ vroeg ze.

‘Zouwkumme,’ wist Tom met propvolle wangen uit te brengen.

‘Geen wonder dat die zeemeeuwen overal gaan waar jij gaat!’ riep ze tegen hem. ‘Je bent net een wandelende picknickmand!’

De achterdeur van het busje zwaaide opeens met een klap open.

Hongerige Harold Harris, ’s werelds bekendste gebaksdief¹, keek hen nijdig aan vanuit de laadruimte.

‘Wie bestuurt het busje nu?’ vroeg Tom geschrokken.

‘Niemand,’ zei Bridget.

Verderop kwam de zee al in het zicht.

Tom beet op zijn lip.

‘Bridget van der Puff!’ gromde Harris, terwijl gestolen gebakswaar langzaam het

¹ Harris was berucht om zijn diefstal van onder meer de Ming-dynastie Muffins, het Fabergé Lalalente-ei en de Parthenon Pannenkoeken uit het oude Griekenland.

busje uit schoof, rolde en viel. ‘Ik had het kunnen weten! Smeer ’m als je niet zwaar in de problemen wilt komen!’

‘Wij smeren ’m!’ riep Tom meteen. ‘Sorry dat we je hebben lastiggevalen!’

Bridget gaf hem een por in zijn ribben. Het busje was tegen een helling op gereden, had de top bereikt, en reed nu aan de andere kant weer naar beneden... recht op de kliffen van Mooi-aan-zee af.

‘Jij bent degene die in de problemen zit, Harris!’ riep ze met de wind in haar gezicht. ‘Zo meteen ben je bij de afgrond! Dat is nog eens pech hebben! En dan bedoel ik niet alleen autopech!’

‘Aargh!’ brulde Harris, die een Smikkeltastisch Pasteitje pakte en het als een heerlijke, knapperige frisbee naar de kinderen toe wierp.

Het Pasteitje raakte Bridget met een fruitige, bakkersromige Splus in haar gezicht.

‘Dat was voor mevrouw Francès!’ riep ze. ‘En voor de poedel met de meeste scheetjes ter wereld!’²

Harris smiet het ene gebakje na het andere uit de zigzaggende bestelbus en de broodjes, taartjes en Bing-Bongs vlogen door de lucht.

Bridget likte een hap gebak weg en dook opzij. Ze stuurde heen en weer en de gammele fiets piepte en kraakte onder hun gewicht.

‘Meneer Constantines Caramelange Donuts!’ zei Bridget geschrokken.

SPLU!

‘Meneer Pringels Boterknapperaars!’

SPL!

‘De Verukkelukkigjes van de burgemeester!’

SPL!

‘Geef je over, Harris!’ schreeuwde Bridget met een gezicht dat net een masker van dubbelgeklopte slagroom leek.

De bestelbus ramde zich dwars door het laatste hek voor de afgrond. Harris nam nog snel een hap van een Banananaramakrul en grijnsde toen naar haar.

‘Nooit!’ brulde hij.

En hij sprong.

Het knolvormige lijf van de dief raakte Bridgets voorwiel, waardoor Tom – die nog steeds achterop zat en Bridgets middel stevig omklemde – zo de bestelbus in gelanceerd werd.

‘Tom!’ riep Bridget uit.

‘Bridget!’ schreeuwde Tom.

Bridget trapte uit alle macht door, terwijl Harris over de grond rolde en weer overeind krabbelde.

‘Ben je gewond?’ riep ze hijgend.

‘Nee!’ gilte Tom vanuit de laadruimte van het busje. ‘Ik kwam gelukkig boven op een Triljonairstoetje terecht!’

‘O, wat een geluk! We hebben niet veel... *Hé, hou eens op met Triljonairstoetjes eten!*’

Toms gezicht zat helemaal onder de plakkerige karamel, en zijn lijf schokte alsof hij net wakker werd uit een droom.

‘Sorry, hoor!’ jammerde hij. ‘Het is gewoon zo overheerlijk!’

Voor hen doemden witte schuimkoppen op die fel glinsterden in de ochtendzon. Bridget strekte haar nek.

Het veld zag er zorgwekkend onafgemaakt uit.

‘Luister heel goed naar me!’ schreeuwde ze naar hem, terwijl ze met de fiets over een graspol heen sprong. ‘En doe precies wat ik zeg!’

Tom nam nog een flinke hap van het toetje.

‘Oké!’

‘Goed zo. Als ik roep: *springen*...’

‘Springen?’

‘Precies!’

‘Nee! Ik bedoel... ben je nou helemaal gek geworden?’

‘Nee hoor, dat valt best mee,’ zei Bridget, die dichterbij het op hol geslagen busje kwam. ‘Dit hoort allemaal bij het plan!’

Tom keek naar de naderende afgrond.

‘Was dat geruststellend bedoeld?’

‘*Springen!*’

‘Kan ik niet!’

‘Kun je wel!’

Tom hield zich vast aan het frame bij de achterdeur. ‘Kan ik niet!’

‘Tom,’ riep Bridget, ‘je kunt het! Maar je moet het

wel *nu* doen, want je rijdt zo die klif af! Tel gewoon tot drie!’

Tom knikte.

‘Eén...’ fluisterde hij en hij likte zijn lippen.

‘Twee...’ wist hij nog uit te brengen, en hij sloot zijn ogen.

‘Driiiiiieeee!’

Het busje reed van de klif af en viel als een baksteen omlaag, de kolkende golven en verraderlijke stenen tegemoet.

Toms mond ging open. Het was net een grote, glanzende grot met trillende amandelen waar algauw een hui-veringwekkende kreet van pure doodsangst uit kwam.

Bridget trapte verder tot ze in de lucht hing... en dook toen omlaag.

Eén ogenblik lang hing ze stil in de lucht, toen drukte ze haar armen plat tegen zich aan en schoot ze als een pijl achter Tom en de vallende bestelbus aan. De wind blies ruig door haar haar, vulde haar longen en prikte op haar huid. Ze keek naar de schitterende zon-nevlekken op het water, helemaal tot aan de horizon, waar ze een tanker op en neer zag deinen.

Wat een prachtige ochtend is het toch, dacht ze, terwijl ze vlak langs een geschrokken zeemeeuw schoot.

Ze landde met een bons op de bus en greep Toms wanhopige hand vast. De rotsen onder hen kwamen steeds dichterbij.

‘Aaaaargh!’ schreeuwde hij.

Bridget grijsde.

‘Ben je er klaar voor?’

‘Jaaaaaaa!’ jammerde Tom.

Bridget klapte haar parachuterok open. Het busje verdween onder hun voeten, explodeerde zodra het de rotsen raakte en liet vlammeende vonken de lucht in knetteren.

‘AAAAaaRRggghhh!’

riep Tom uit, die met zijn voeten trappelde terwijl ze

door vuur en rook heen zweefden. ‘Straks dobberen we stuurloos rond op zee!’

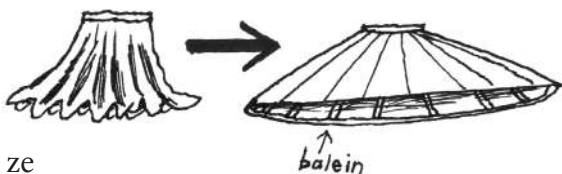
‘Geen sprake van,’ zei Bridget toen ze met een zachte plof landden. ‘Perfekte timing, kapitein,’ zei ze, terwijl ze haar rok gladstreek. ‘Zoals altijd.’

Tom keek om zich heen.

Ze waren niet in het ijskoude water geplonsd, maar lagen op de vloer van een vuile houten boot. Een kleine man met een zwarte baard, een door de zon verbrande huid en een dikke zoutlaag op zijn kleren keek stralend op hen neer.

‘Kapitein Lufty?’ vroeg Tom. ‘Maar... Maar hoe... Hoe wist u...’

‘Heb je alles en iedereen, juffrouw Van der Puff?’ zei de kapitein grommend, en hij leunde naar achteren om zijn hoed³ in balans te houden.

3 De hoed van kapitein Lufty was zo hoog en breed als een lekkere leunstoel. Er kwam een sterke geur vanaf, hij was oud en zat onder de zeepokken. Lufty deelde deze hoed met een rat die Barry heette.

‘Vanzelfsprekend,’ zei Bridget. ‘En u, hebt u uw haringen?’

‘Piep,’ zei Barry⁴.

Kapitein Lufty hield een zakje glimmende vissen omhoog.

‘Barry en ik zijn je zeer dankbaar.’

Boven hen cirkelden zeemeeuwen.

Tom deed zijn mond open en weer dicht.

‘Haringen?’ sputterde hij. ‘Háringen?’

‘Ja, haringen,’ bevestigde kapitein Lufty.

‘Piep!’ zei Barry.

Bridget trok een wenkbrauw op.

‘Ah,’ zei Tom. ‘Dus jij hebt weer gewonnen, of niet?’

‘Wij hebben gewonnen,’ zei Bridget. Haar haar was een prachtige, door de wind bijeengeblazen kroon geworden. ‘We zijn tenslotte een team.’

Het geluid van politiesirenes kwam op hen af.

Plotseling sloeg er een golf in Toms gezicht.

‘Niemand vertelt mij ooit iets,’ sputterde hij.

‘Waar gaan we naartoe, juffrouw V?’ vroeg kapitein Lufty, die de roeispanen terughing in hun riemen.

‘Naar het strand van Mooi-aan-zee, alstublieft,’ antwoordde Bridget met haar handen op haar heupen. ‘Wij moeten nog een gebaksdief vangen!’

4 Lufty's hoedenrat.

